

Nummer 24

15. December 1907.

56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 367.)

Mennesket har tabt af Sigte Formaålet for dets Stabelse og tilkommende Bestemmelse; det har forvildet sig paa Uvidenhedens, Overtroens og Uretfærdighedens Afveje og famler om i Mørke og ved ikke, hvorledes det skal opføre sig i denne Verden eller berede sig for den tilkommende. Thi istedetfor at blive styrket ved Guds Aand, Visdom og Aabenbaringer regeres Mennesket af den ondes Aand, „denne Verdens Gud, som hersker i Vantroens Børn“. De have forladt Gud, underkastet sig den ondes Herredømme og brugt den Handlefrihed, som Gud har givet dem, ikke alene til at forkaste Gud, men ogsaa til at adlyde Satan og befordre hans Hensigter, hvilke staa i Strid med Guds Planer og med Menneskeslægten's Lykhalighed og Verdens Frelse. Jeg ved, at der er mange, som ville latterliggøre denne Ide, men den er tydelig fremfat i Skriften. Apostelen Paulus siger: „Denne Verdens Gud har forblindet det vantro Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Kristi Herlighed, som er Guds Villeden“: (2. Kor. 4:4.) Og om nogen tænker, at han er vis, saa har han sin moralske Handlefrihed og Verden foran sig, og dersom han kan forbedre Verdens Stilling uden Guds Hjælp, saa har han rigelig Lejlighed til at vise sin Klogskab og Dygtighed.

Jeg vil endvidere bemærke, at Satan udøver en grænseløs Indflydelse paa Menneskeslægten i den Grad, at Guds Hensigter med Hensyn

til Mennesket og Jorden aldrig tilfulde kunne blive udsorte, førend han er bunden og kastet i den bundløse Afgrund. Johannes siger: „Og jeg saa en Engel fare ned fra Himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænte i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar. Og kastede ham i Afgrunden og tilslukte og forseglede over ham, at han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar suldendtes“. (Aab. 20: 1—3.) Her beskrives han altsaa som den, der forfører Nationerne, og hans Magt vil blive indskrænket eller frataget ham for en Tid af tusinde Aar. Det er en vanskelig Ting at faa Folk til at tro, at de ere forførte, fordi den samme Magt, som forfører dem, opblæser deres Sind med Indbildskhed og Sikkerhed; men naar vi betragte Verden omkring os og se den Forvirring, Nød og Elendighed, som hersker, hvem kan da sige, at Mennesket har handlet viseligen?

Mennesket er i moralsk Henseende et frit Væsen, der besidder Evne til at gøre enten godt eller ondt. Dersom han gør det gode, da opfylder han sin Skabelses Maal og sikrer sig Lyksalighed i Tid og Evighed; men dersom han gør det onde og indvikler sig i Vanskeligheder og Elendighed, er det hans egen Skyld, og han har kun sig selv at bebrejde derfor. Der gives mange Omstændigheder, over hvilke Mennesket personligen ikke kan raade; men jeg taler her i Særdeleshed om Nationerne og Verden, og Menneskets moralske Ansvarlighed forenet med dem. Hvad Individet angaar, vil Herren træffe sine egne Foranstaltninger. Jøderne ere forbandede som en Nation paa Grund af deres Fædres Misgerninger og kunne ikke som en Nation blive løste fra denne Forbandelse, førend Tiden kommer. Som Individet kunne de annamme Evangeliet ligesaa vel som Andre. Deres Fædre, som en Nation, begik store Forbrydelser imod Gud i en længere Tid og opfyldte tilsidt deres Uretfærdigheds Maal ved at forfaste og korsfæste Guds Søn. Naar de dræbte Profeterne og stenede dem, som Gud sendte, hvorledes kunde han da underhandle med dem? Han kunde selvsølgelig ikke gøre anderledes end at „omkomme hine Bingsaardsmænd og give Bingsaarden til Andre“. Thi hvis Gud er Bingsaardens Gjer og har Ret til at stænke nationale Velsignelser for Udydighed, saa har han ogsaa Ret til at hjem søge dem med nationale Forbandelser for Udydighed. En Nation, som forkaster Gud og hans Skikke, og dræber hans Profeter, og dog paastaar at være hans Folk, handler paa en hyklerisk Maade og paasører Esterkommerne en stor Forbandelse. Og dersom Menneskene ikke ville erkende Gud, hvorledes kunne de da vente, at han skal erkende og velsigne dem?

Der gives hedenske Nationer, som ere indhyllede i Afguderier, og hvis Millioner af Mennesker skulde fødes blandt dem, hvor Afguderier og Overtro hersker, vilde det være uretfærdigt at straffe dem for, hvad de ikke kendte. Dersom, hvis de ikke havde nogen Lov, skulde de vorde dømt

uden Lov; og Gud vil i sin egen Visdom ordne deres Anliggender, thi det er deres Banskæbne, og ikke deres personlige Skyld, som har bragt dem i deres nærværende Stilling. Dog, dersom vi ville granske deres Historie, ville vi finde, at ligesom det var med Israæliterne, saaledes er det ogsaa med dem. Deres nærværende Mørke og Glendighed har sin Oprindelse fra Afvigelse fra Gud; og eftersom deres Fædre ikke ønskede at bibeholde Kundskaben om Gud, overlod han dem i deres nærværende Mørke, Forvirring og Usfelhed. (Se Pauli Bemærkninger herom i Rom. 1: 21—25, 28.) Thi Fædrenes Levnet har en stor Indflydelse paa Børnene saavel i national Henseende som i Familielivet. Derfor skulle Føderne som en Nation vorde velsignede som Følge af Forjættelserne, der gaves Abraham; thi som jeg forhen har sagt, ere disse evige Grundfætninger. Mennesket er et evigt Væsen, og alle dets Handlinger have evige Følger. Fædrenes Handlinger have Virkning og Indflydelse paa deres Børn, baade som Familier og Nationer, baade i Tid og Ewighed. Og disse store Grundprincipper, som Gud har sit Øje paa med Hensyn til Nationerne og Verden, ville sikkerligen vorde opfyldte. Derfor er Opmuntringen nødvendig for at opvække Menneskene til at træde i Abrahams Fodspor, at de, ligesom han, kunne erholde Velsignelser for sig selv og deres Afkom. Og derfor udvalgte Gud Abraham. Herren sagde: „Thi jeg kender ham, at han skal byde sine Børn, og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej, til at gøre Retfærdighed og Dom; paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham“. (1. Moseb. 18: 19.) Og hvorfors bekyrrede Herren sig saa meget herover? Paa Grund af hans egne Hensigter med Hensyn til Jorden, og paa Grund af hans faderlige Omhu for Menneskets Legeme og Land. Thi der er Anliggender af stor Vigtighed forbundne med dette, som forhen er antydet til; og Herren har følt stor Bekymring for Vedligeholdelsen af rigtige Grundfætninger. Saa stærke vare hans Følelser angaaende denne Sag, at han gav følgende Lov til Israæls Børn: „Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn, eller din Datter, eller din Hustru i din Arm, eller din Ven, som er som din Sjæl, tilskynder dig i Løndom, og siger: Vader os gaa og tjene andre Guder, som du og dine Fædre ikke kendte; af Folkenes Guder, som ere rundt omkring eder, enten de ere nær ved dig, eller langt fra dig, fra den ene Jordens Ende, til den anden Jordens Ende, da samtyk ikke med ham, og hør ham ikke; og dit Øje skal ikke spare ham, og du skal ikke staane ham, og ej skjule ham; men du skal vissefæligens slaa ham ihjel, din Haand skal være den første til at døde ham, og tilsidst alt Folkets Haand. Og du skal stene ham med Stene, og han skal dø; thi han søgte at drive dig fra Herren din Gud, som udførte dig af Ægypti Land, af Trældommens Hus“. (5. Moseb. 13: 6—10.)

Her fastfattes altsaa, at om Noget forsøgte paa at lede sin Næste

lygt fra Gud, da skulde han udryddes, og hvorfor? Fordi de, naar de forlode Gud, tabe deres evige Tilværelse af Sigte, fordærve sig og bringe Glendighed over deres Efterkommere. Derfor var det bedre at omkomme nogle saa end at bringe Fordærvelse over mange. Derfor bleve Sodomas og Gomorras Indbyggere ødelagte, fordi det var bedre for dem at dø og saaledes berøves deres Handlefrihed, som de misbrugte, end at paaføre deres Efterkommere saa megen Glendighed og bringe Fordærvelse over Millioner af usødte Sjæle. Og idet de saaledes bleve berøvede deres Frihed til at handle paa Jorden og straffede for deres Overtrædelse, gif Jesus hen „og prædikede for Aanderne i Forvaring“.

(1. Petr. 3:19. 20.)

Det er efter denne Grundsætning, at Menneftene i Verden i de sidste Dage ville blive straffede for deres Overtrædelser, fordi de have misbrugt deres Handlefrihed og brudt Pagten, som Gud gjorde med dem. De have hengivet sig under Satans Indflydelse, forvendt Guds Planer og bragt Glendighed og Ødelæggelse over sig selv og Efterkommere.

Derfom man ønsker videre Oplysning om denne Genstand, saa har Esaias beskrevet det tydelig og paavist de gruelige Følger af Misbrugen af den moralste Handlefrihed, Afvigelsen fra Gud og Brudet af Pagten. Som en Slutning paa dette Emne henviser jeg til Esaias 24. Kap. 1.—6. Vers: „Se Herren udtømmer Landet og gør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspredter dets Indbyggere. Og det skal gaa Bræsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den, der køber, saasom den, der sælger; den, som ublaaner, saasom den, der laaner; den, der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt og saare bedrøvet; thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter, de høje af Folket i Landet ere blevne afsmægtige. Thi Landet er bestemt for dets Indbyggerses Skyld, thi de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor skal Forbandelsen fortære Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som bo i Landet, og der skal blive saa Mennefter tilovers“.

(Fortfætttes.)

Lydigbed og Selvopofrelse.

Lydigbed mod Guds Love kræver Selvopofrelse. Man kan ikke opnaa Herrens Velbehag uden ved at holde hans Bud, og disse ere af den Bestaaenbed, at det falder mange besværligt praktisk at overholde dem. Det er i Almindelighed det vanskelige, som Herren fordrer, at vi skulle gøre; den hellige Skrift har utallige Beviser paa, at dette er Tilfældet. Vi have et Eksempel herpaa i den unge, rige Mand, som kom til

Frelseren for at spørge om, hvad han skulde gøre for at opnå et evigt Liv, og som gik bedrøvet bort, da det blev ham befalet at sælge det, som han havde, og give det til de fattige. Herrens Fordringer ere i Almindelighed modsat vore egne Anstuelser, og derfor er det, at saa mange nægte at vise Lydighed mod Evangeliet, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige. De indse, at naar de antagme dets Principper, da kræves der af dem en betydelig Grad af Selvopofrelse, og dette er som oftest Hovedsagen til, at saa saa ere villige til at gaa ind ad den snævre Port, som leder til evigt Liv. Disse ønske gerne at bære Kronen, men ere ikke villige til at tage Korset op. Ikke desto mindre komme dog Himmelens Betsignelser gennem Offer og Lydighed. Der er en anden Vej, der er bestrøet med Blomster, saaledes som Folket i Almindelighed vil have det, men den fører til Fordærvelse og Død.

Ved at betragte Frelserens Liv og Erfaringer bliver det os klart, at det er nødvendigt at holde os nær til Gud. Hans Wandel var ren og uplettet, og den aabenbarede det Mørke og den Vildfarelse og Ugudelighed, som eksisterede paa hans Tid. Naar vi betragte hans Liv, da se vi, hvor haardt Djævelen arbejdede for om muligt at tilintetgøre de guddommelige Hensigter. Han søgte at sværte Frelserens Karakter i Folkets Øjne, saa at han blev forhadet og forskudt af Menneſtene, og Profeten Esaias siger i sit 53. Kap. 3. V.: „Han var foragtet og holdt snart op at være iblandt Mænd, en Mand fuld af Sorg, og som havde forsøgt Sygdom, og som en, for hvilken man skjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham intet“. Og han blev underkastet den bitreste Tortur og Forsølgelse, som nogenſinde, blev udøvet mod noget Menneſte. Men han døjede og bar det med Taalmodighed og glædede sig i Forsikringen om, at han gjorde sin Faders Vilje.

Vader os da erindre, at Kristus ved Korsets Vej vandt Sejer over Døden, Helvede og Graven, saa at han triumferede, netop da det saa saa mørkt ud, som om han gik den visse Undergang imøde. Dette lærer os den største Lektie, vi nogenſinde kunne lære, nemlig, at hvis vi ville gøre Guds Villie, da sikre vi os en evig Frelse. Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium fordrer Opofrelser. Hvis vi leve ifølge Guds Villie, da ville vi blive kaldte til at udholde Prøver og Forsølgelser, fordi de samme aandelige Kræfter, som stred mod Jesus Kristus, stride ogsaa mod Guds Bærk i vore Dage. Der er blevet sagt, at Gud vil have et prøvet Folk, og de Sidste-Dages Helliges Historie aabenbarer denne Kendsgerning; men vi se dog, at alle de Prøver og Trængsler, som de Hellige have maattet gennemgaa, have bidraget til deres Gavn og Betsignelse. Selv Prøver, Lidelser og Forsølgelser, som Gud i sin Visdom tillader at komme over os, men som Djævelen bruger som Vaaben for at ødelægge os, blive, naar de ere overstaede en Betsignelse: for os. Vi holde os nærmere til Gud i Stormens og Modgangens Tid, end

naar alle Ting smile os venligt imøde. Om Evangeliet paa den ene Side bereder os Forfølgelse og Selvopofrelse, saa giver det os paa den anden Side en „salig Fred, som overgaar al Beskrivelse“. Dersom vi lide med Kristus, da have vi det Løfte, at vi ogsaa skulle regere med ham. Store og herlige ere de Forjættelser, som han har lovet til dem, som holde hans Bud og tjene ham i Retfærdighed til deres Dages Ende her paa Jorden! Maatte vi være istand til at gøre det, er min Bøn og mit oprigtige Ønske.

— F. L. Newton.

(Mill. Star.)

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien
 Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 15. December 1907.

Julebilsken.

„Eder er idag en Frelser født“.
 (Luk. 2:11.)

Om ikke mange Dage ville vi atter have Lejlighed til at fejre den kære Julefest, og vi ville derfor med dette Nummer af Stjernen til alle dens Læsere udtale Ønsket om en rigtig glædelig og velsignet Jul!

Paa denne Tid af Aaret synes der mere end nogenfinde ellers at være en vis Tilbøjelighed i alles Hjerter til at bringe Glæde til alle, hvad enten de ere rige eller fattige, høje eller lave. Hensigten synes at virke i den samme Retning, og ved at overveje denne behagelige Fornemmelse kommer man uvilkaarlig til at tænke paa den Tid, da universal Fred paa Jorden vil finde Sted. Det, der frembringer disse gode Følelser, er uden Tvivl den almindelige Belvilje, som i Juletiden gør sig gældende næsten allevegne, og man synes i Vanden at høre et Ekko af Englenes Røst til Hyrderne paa Marken, da de lovede og prisede Gud og sagde: „Være være Gud i det Højeste! Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed!“ Intet Under, at Englene sang, og Hyrderne jublede af Glæde, thi Verdens Frelser og Forløser var født; han, om hvem Profeterne havde sagt, at han, naar Tiden var fuldkommet, skulde komme og forløse sit Folk. De havde Tillid til og urokkelig Tro paa Opfyldelsen af de gamle Profetier, og de stuede altid fremad mod den herlige Tid, da denne, den største af alle Begivenheder skulde finde Sted, og deres Saligheds Ideal skulde virkeliggøres ved, at den lovede Messias vilde paatage sig et jordisk Tabernakel. Han var, er og vil altid blive vort Mønster og Ideal i alle Henseender. Følg hans hele Liv, fra Krybben i Betlehem til Golgatas Kors, og vi ville finde et Eksempel, som er værd at efterligne; thi enten vi finde ham i de Bises

og Værdes Raad i Templet, eller blandt Toldere og Syndere, saa ere disse ædle Egenstaber, Visdom, Nidmyghed, Kærlighed og Taalmodighed, altid fremtrædende hos ham.

Folket forsøgte ved mange Lejligheder at fange ham i Ord, men hans faderlige Beskyttelse fulgte ham til alle Tider, og deres Anslag endte som oftest med deres eget Nederlag. Fylbt, som han altid var, af Guds Mand, overgik hans Visdom alligevel alle de Strikfloges og deres, som i deres egne Tanker troede at vide noget. Hans Motiv var at gengælde ondt med godt, og hans store Taalmodighed lægges for Dagen, da han mellem to Misdædere hang paa Korsset, under store Pinser, og alligevel under disse prøvende Omstændigheder bad til sin himmelske Fader at tilgive dem, der martrede ham tildøde, idet han sagde: „Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre“.

Hvor smukt vilde det ikke være, om vi kunde følge og efterligne dette saa eksemplariske Liv! Maaske ville nogle sige, at dette kunde ikke lade sig gøre af os ufuldkomne Mennesker. Visstelig forventes det ikke, at vi kunne leve et saa fuldkomment et Liv, som han gjorde, men vi kunne dog søge at efterligne ham i alle hans gode Gerninger, ja i hele hans Liv.

I Regelen var han mild venlig og medgørlig i enhver Henseende, men der var dog Øjeblikke, hvor hans retfærdige Vrede viste sig, som da han „gik ind i Guds Tempel og uddrev alle dem, som folgte og købte i Templet, og omstødte Bøksellerernes Borde og Duefræmmernes Stole“. Han viste os i alle Ting et følgeværdigt Eksempel og tilskyndede sine Disciple og Efterfølgere til altid at udvikle og forfremme sig i det gode; thi han siger: „Værer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen“. Derfor, hvis vi i det forbigangne have været ligegyldige og uesterrettelige i at give Agt paa disse Ord, da burde vi fra nu af og fremdeles beslitte os paa at stræbe nærmere mod Fuldkommenhedens Maal.

Vader os i denne forestaaende Julehøjtid saavel som ved Begyndelsen af det nye Aar tage en fast Beslutning om herefter at efterfølge vor Frelser's ædle Liv ved ikke blot at annamme Evangeliet, som han lærte, men ved hver Dag gennem Livet at efterleve dets Bud og Love. Ved at gøre dette have vi Samfund med Gud, vor Fader, og med hans Son, vor Frelser og Forløser, og skøndt vi ikke se ham, er han dog enhver især af os nær.

Hvis vi agte at indbyde en kær Slægtning eller Ven til vor Julehøjtid, da anstrenge vi os af alle Evner for at rengøre og ordne vore Hjem, saa at alt kan faa et saa behageligt Udseende som muligt. Dette er ogsaa behageligt i Herrens Dine, thi Renlighed og Hellighed gaa Haand i Haand. Maatte derfor vore Hjem være smykkede paa den bedste Maade, og vore Hjerter være rene og fyldte med Taknemmelighed

til Gud, som sendte os en Frelser herved paa Jorden; da kunne vi i Landen byde ham til Gæst i vore forskellige Hjem; ham, som blev saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar.

Maatte nu vore Hjerter, ligesom Hyrdernes paa Marken, glædes — thi ogsaa for os er en Frelser født! — S. R.

Afkøning. Efter et hæderligt udført Arbejde i Missionens Tjeneste løses følgende Vældster for at rejse hjem med Dampskibet „Canada“, der afgaar fra Liverpool den 19. December:

Andrew P. Jacobsen, fra Aarhus til Nephi, Utah;

Willard N. Petersen, fra Aalborg til Spanish Fork, Utah;

Jacob Petersen, fra København til Mint Creek, Idaho;

David Petersen, paa Grund af daarlig Helbred, fra Aalborg til Lyman, Wyoming;

Hans D. Sørensen, som har Sygdom i Hjemmet, fra Kristiania til Beamington, Utah.

Vi ønske dem alle en lykkelig Hjemrejse.

Biskop Robert T. Burtons Død.

Med dyb Sorg meddele vi, at Robert T. Burton, et Medlem af det øverste præsiderende Biskops Raad i vor Kirke, afgik ved Døden i Salt Lake City den 11. November 1907. Dette var Fuldbendelsen af hans jordiske Løbebane og af et nyttigt og virksomt Liv. Han blev født i Amersberg, vestre Canada, den 25. Oktober 1821.

Af hans 86 Leveaar tilbragte han de 69 i Kirken og var bosat i Utah i 59 Aar. Straks efter at han var døbt — den 23. Oktober 1838 — begyndte han med sin Faders Familie paa Rejsen til Far West, Missouri, men da de hørte om de gruelige Forfølgelser, som der fandt Sted mod de Hellige, forbleve de et Par Aars Tid med de Hellige i Walnut Grove. Senere rejste de til Nauvoo, hvor Broder Burton blev ordineret til Vældste og sendt paa en Mission til Illinois, Michigan og Ohio, hvor han havde megen Fremgang i sit Arbejde, og vendte tilbage til Nauvoo to Uger før Josephs og Hyrums Martyrdom. Han rejste derafra i de Helliges Selskab, som kørte over Tjen paa Mississippiflodden den 11. Februar 1846; de sloge Lejr et Sted i Missouri og ankom senere til Council Bluffs, Iowa. Han rejste over Sletterne i Præsident Brigham Young's anden Overrejse og ankom til Saltødsalen i September 1848. Han gjorde Tjeneste i Nauvoolegionen i Utahs Forsvar mod de fjendtlige Indianere og var bekendt for sit usofærvede Mod

og sin militære Dygtighed. Han deltog i flere Slag mod Indianerne nord- og vestpaa og blev forfremmet fra Grad til Grad, indtil han til sidst opnaaede Oberst-Rang i Kavalleriet. Han var med at effortere Haandkarrekompagnerne i 1856 og var fremragende i Forsvarsbevægelsen i Echo Canyon. Ved Borgerkrigens Udbrud gik han i Spidsen for en Afdeling Skarpskytter paa Sletterne for at beskytte de Forenede Staters Post mod Indianernes vilde Angreb til Regeringens og Utahautoriteternes Tilfredshed. Han blev af Guvernør Durkee i 1868 indsat som Generalmajor og var i aktiv Militærtjeneste for en lang Tid i Territoriet. Han beklædte ogsaa mange civile, lokale og nationale Tillidshverv og var saaledes Medlem af Salt Lakes Byraad i 17 Aar; i Legislaturen fra 1855—1887 og var en af Bestyrerne for Deseret Universitetet. Han blev i 1867 indsat til Biskop over 15. Ward og i November Maaned 1869 rejste han paa en Mission til de østre Stater. I Maj 1873 rejste han paa Mission til Europa og præsiderede over Londons Konferencé. I 1875 blev han indsat som 2. Raadgiver for den præsiderende Biskop, Edward Hunter, og efter hans Død blev han valgt til 1. Raadgiver for vor nuværende præsiderende Biskop, William B. Preston. Det sidstnævnte Embede har han beklædt med stor Værdighed og Dygtighed fra den 1. Juli 1884 til sin Død. Skøndt han flere Gange havde Anfald af Svækkelse, vedblev han dog at forvalte sit Embede som Overbiskop. Han efterlader sig en talrig Familie, hvoraf mange ere praktiske og begavede Mænd og Kvinder, og paa hans 80. Fødselsdag holdtes den sædvanlige Familjefest, hvor de næsten alle vare tilstede. Nogle Dage før hans Bortgang svigtede Kræfterne ham aldeles, og han henvendte sig stille og rolig.

Talerne ved Baaren vare Biskop Drin P. Miller, Præsidenterne John R. Winder, N. H. Lund og Francis M. Lyman, Apostel John Henry Smith og Præsident Joseph F. Smith, der alle omtalte den afdødes ædle Karakter og fremhævede det virksomme og nyttige Arbejde, som han nu saa vel har fuldført. Han var en stor, god og standhaftig Mand, og vi føle os beærede ved at have nydt hans Venkab og intime Forening; vi ere forviskede om, at han er gaaet bort for at forene sig med de store og ædle Aander paa den anden Side af Sløret, hvor han i Selskab med dem vil virke for Guds Værks Fremmelse i Aanderverdenen. Hans Lod er med de retfærdige, som høre Kristus til, og som skulle komme frem iførte „celestial Herlighed“ paa den første Opstandelses herlige Morgen.

— C. W. P. (Mill. Star.)

Et mærkeligt religiøst Samfund

er i de senere Tider opstaaet i Persien. Det er Bahaiernes, som har sit Navn efter Religionsstifteren Baha Ullah, „den persiske Messias“, som fremstod med sin Lære i 1868 og efter haarde Forfølgelser døde i tyrkisk Fængsel 1892. Bahaiismen, der har haft Masser af Martyrer og stadig vinder større Udbredelse, er i sit Indhold nær beslægtet med Kristendommen; dens Tilhængere blive ogsaa kaldt Persiens Kvætere. I en Artikel i „Review of Reviews“ gengaves fornylig en Samtale med en fremtrædende Repræsentant for denne nye Religion, hvori han nævner som store Religionsstiftere: Krishna, Buddha, Zoroaster, Moses, Jesus, Muhamed, og saa Baba Ullah som den sidste i Rækken og den, der i sin Forkyndelse samler alt, hvad der til nu er aabenbaret, og fremstiller det med ny Friskhed. I Pagt med Kristendommen og den humane Aand paa dens højeste og aller moderneste Udviklingsstrin hævder Bahaiismen følgende Hovedpunkter: 1. Guds Enhed. 2. Broderstab mellem Menneskene. 3. Kvindens Jævnbyrdighed med Manden. 4. Sandhedsmomentet i enhver Religion. 5. At Arbejde er Gudsdyrkelse, og at alle sande Troende derfor maa arbejde. 6. At det er Uret at tage Penge for at forkynde Sandheden. 7. At alle Stridigheder mellem Nationerne skulle btlægges ved international Voldgift. 8. At det er alle sande Troendes Pligt saa hurtigt som muligt at enes om at antage et Sprog, som skal være fælles for alle, og hvis dette er umuligt, maa de lave et til eget Brug. — Særlig er det jo egnet til at vække Forbauselse, at Punkt 3, 7 og 8 paa et saa tidligt Tidspunkt som i 70-Aarene have fundet Talsmænd og Tilhængere saa langt borte fra Vestens Kultur.

(„Folkebladet“.)

De betroede Talenter.

London er vel den By, hvor der findes mest Fattigdom og mest Rigdom. Det er vel denne skærs Modsætning, som har bragt Londons uforfærdede og retfærdige Biskop, Ingram, til at udtale sig saa kraftigt og saa sandt om den rette Brug af de jordiske Midler i en Tale, som han holdt for en Tid siden, og som var rettet mod de fine, rige og forlystelseshyge Mennesker i hans By. Tankerne ere imidlertid af saadan Art og Rækkevidde, at det er værd at lægge Mærke til for hvem som helst, selv om man ikke er Rigmand i London. Han udtalte sig omtrent saaledes: „I ere ikke eders egne. Intet, som du har, er dit. Vi have ikke lært den kristelige Religion, hvis vi ikke have lært, at vi ere Husholdere. Mit Hjem har været Londons Biskops Hjem i 13 Hundrede Aar. Sæt at jeg vilde sige, at det var mit eget, og at Biskoppens Indkomster, \$ 50,000 aarlig, tilhørte mig, da burde jeg kaldes en Daare.

Den Mand, som tænker, at han ejer, hvad der er ham betroet, er ikke mindre en Daare. Dette gælder saavel Drengen og hans Lommestilling som Millionæren og hans Millioner. Ligeegyldighed med Hensyn til dette Spørgsmaal er Skyld i alt det sociale Onde, som findes i London og New York. Hvis hvert Menneſte betragtede sig som en Husholder, vilde der ikke være nogen Grund til Utroſtab. Husholderſtabet vilde afſtaffe Kapitaltyranniet“.

For megen Fornøjelse er blot en midlertidig Stimulans, der esterlader Sindet mere ſvækket, end det var før. Giv mig haardt Arbejde, ivrige Diskuſſioner, udviklede Stridsspørgsmaal, hjernebrydende Underſøgelſer — giv mig noget, der holder Tanken virksom. Men fremfor Alt, fri mig fra det dorſte og ſøvnige Blikſtille, den ſindsſvækkende Uvirksomhed eller den tilløkkende Smiger, som jeg undertiden har givet efter for, der dørſer Sjælen i fuldstændig Dvale, og lammer dens Udvikling og ofte har forvoldt mig ſaa megen Betyrning for at genvinde den oprindelige Virksomhed og Uafhængighed. — Irving.

Gode Raad. Undlad Hykleri. Herren kan ſe gennem ethvert bedrageriſt Paasund, og den Forſtandige kan ikke længe narres af ubeviſlige Foregivender.

Zuleſang.

O, herligſte Dag over hele vor Jord,
Som ſaa kærligt nu kommer igen;
Din Pris vi frembære i Tale og Ord,
Iſtemme vor Lovſang med Engleneſ Kor
For Herren, vor Frelſer og Ven!

Pris ham, ſom de ſøgte, i Krybhen ham fandt,
Da ej Rum i Herberget var mer;
Da Stjernen i Øſten ſaa herligt oprandt
Og ledte de Viſe, ſaa frem de dog vandt
For at tilbede Frelſeren der.

Den Stjerne oplyste det hellige Sted,
Og ſtor Glæde opfyldte hvert Bryst;
Og Starer af Engle de dalede ned,
I ſalige Fryd og i himmeſte Fred;
Hoſianna blev ſungen med Lyſt!

Dg endnu genlyder den hvide Sang,
 Under Julefest-Klokkernes Lyd;
 Den trænger sig frem med den lifligste Klang
 Dg høres i Kirke, i Hjem og paa Bang;
 Den Hjerterne stemmer til Fryd!

Gid Betlehems-Stjernen maa lyse os frem,
 Gennem Jorderigs prøvende Dal;
 At Vejen vi finde, som leder os hjem —
 Om stundom den end er lidt kroget og slem —
 Mod Himmerigs Herlige Hal!

Vor Tak, som i Hjerterne forhen var gemt,
 Nu med Pris bryder ud fra sit Skjul.
 Maatte Uvilje, Had og alt Ondt være glemt,
 Medens Sindene ere højtideligt stemt,
 Da med Glæde vi fejre vor Jul!

John A. Olsen.

Missionærernes Rapport for November 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strifter omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordnere	Børn besigtigede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	17	5871	248	3619	687	69		1	
Charles Jensen	Narhús	23	6595	419	6230	936	92	3		4
Lorentz Petersen	København	26	8067	377	8501	725	66	7		3
Peter Borup	Bergen	19	5016	1490	3900	629	46			
Edw. C. Ekmann	Kristiania	31	7383	805	7128	1242	130	9		
Mathias J. Benson	Trondhjem	21	2250	507	2297	480	43	1	2	
Totalsum for Missionen		136	35182	3846	31675	4699	436	20	3	7

NB. Ved en Fejltagelse af Missionskriveren, i Oktoberrapporten, skulde Antallet af døbte i Kristiania Konf. været 13 istedetfor 12.

Indhold:

Guds Regering.....	369	Biskop Robert L. Burtons Død..	376
Lydhed og Selvopofrelse	372	Et mærkeligt religiøst Samsund..	378
Redaktionelt:		De betroede Talenter.....	378
Julehjælpen	374	Julesang	379
Afløsning	376	Missionærernes Rapport.....	380